

Књига пророка Данила — сто шездесета

Пророчки значај Даниловог последњег виђења: откривање истине за последње дане

Jeff Pippenger
2024-03-26

Данило је у десетом поглављу приказан као подигнут из дана жалости тростепеним процесом вечнога јеванђеља. Затим Гаврило Данилу излаже пророчку историју једанаестог поглавља, тиме поистовећујући ту историју са светлошћу велике реке Хидекела.

„Потребно је много присније проучавање Речи Божје. Нарочито Данило и Откривење треба да добију пажњу као никада раније у историји нашег дела. О римској сили и папству можда ћемо у неким правцима имати мање да кажемо, али треба да скренемо пажњу на оно што су пророци и апостоли написали под надахнућем Духа Божјега. Свети Дух је тако уобличио ствари, како у давању пророштва, тако и у догађајима који су приказани, да поучи да људски чинилац треба да остане изван видокруга, сакривен у Христу, а да Господ Бог небески и Његов закон буду узвишени.“

„Читајте књигу пророка Данила. Дозовите у сећање, тачку по тачку, историју царстава која су тамо представљена. Посматрајте државнике, савете, моћне војске, и видите како је Бог деловао да понизи гордост људи и баци људску славу у прах. Само је Бог представљен као велик. У пророковој визији види се како Он обара једног моћног владара и подиже другога. Он се открива као Владар васељене, који ће ускоро успоставити Своје вечно царство — Старац данима, живи Бог, Извор сваке мудрости, Владалац садашњости, Откриватељ будућности. Читајте и разумејте како је човек ништаван, како слаб, како кратковек, како склон заблуди, како крив, када уздиже душу своју ка таштини.“

„Свети Дух нас кроз Исаију упућује на Бога, живог Бога, као на главни предмет пажње — на Бога онако како је откривен у Христу. ‘Јер нам се дете роди, син нам се даде, и власт ће бити на рамену Његову; и име ће Му бити: Дивни, Саветник, Бог силни, Отац вечни, Кнез мира’ [Исаија 9:6].“

„Светлост коју је Данило примио непосредно од Бога дата је нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео крај обала Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви проречени догађаји ускоро ће се збити.“ Manuscript Releases, том 16, 333, 334.

Sveti Duh je „tako oblikovao stvari“ u davanju proročanstva „i događaje“ Danilovog poslednjeg viđenja da prvo poglavlje (deseto) predstavlja iskustvo Božjeg naroda u poslednjim danima, kao što to čini i poslednje poglavlje (dvanaesto). Oblikovanje ta tri poglavlja koja sačinjavaju svetlost reke Hidekel, koja je „data naročito za ove poslednje dane“, bilo je osmišljeno tako da nosi trostepenu definiciju „istine“. U tome što se prvo slaže s poslednjim, a srednje predstavlja pobunu, mi ne samo da imamo strukturu jevrejske reči za „istinu“, koja je stvorena od prvog, trinaestog i

poslednjeg slova jevrejskog alfabeta, nego takođe vidimo i potpis Alfe i Omega.

Десета глава Данила идентификује сто четрдесет и четири хиљаде који разумеју и визију „chazon“ о две хиљаде пет стотина двадесет година, и визију „mareh“ о две хиљаде три стотине година. Они не само да разумеју те две визије, него поседују и искуство оправдања вером које произлази из женске и узрочне визије „marah“ о „појави“.

„И за ум и душу, као и за тело, Божји је закон да се снага стиче напором. Вежбање је оно што развија. У сагласју с овим законом, Бог је у својој Речи обезбедио средства за умни и духовни развој. “

„Библија садржи сва начела која су људима потребна да разумеју како би били оспособљени било за овај живот било за живот који ће доћи. И та начела сви могу разумети. Нико ко има дух да цени њено учење не може прочитати ниједан одломак из Библије а да из њега не стекне неку корисну мисао. Али највредније поуке Библије не могу се стећи повременим или неповезаним проучавањем. Њен велики систем истине није изложен тако да га може разабрати нагли или немарни читалац. Многа њена блага леже дубоко испод површине и могу се задобити само марљивим истраживањем и непрестаним трудом. Истине које сачињавају ту велику целину морају се истраживати и сабирати, ‘овде мало, онде мало.’ Исаија 28:10.“

„Када се тако испитају и саберу, видеће се да су савршено усклађени једни с другима. Свако Јеванђеље допуњује остала, свако пророчанство објашњава друго, свака истина представља развијање неке друге истине. Праслике јеврејског поретка постају јасне у светлости Јеванђеља. Свако начело у речи Божјој има своје место, свака чињеница свој значај. А целокупна грађевина, и по замисли и по изведби, сведочи о своме Аутору. Такву грађевину није могао замислити нити обликовати ниједан ум осим ума Бесконачнога.“

„При истраживању различитих делова и проучавању њиховог међусобног односа, највише способности људског ума позивају се на интензивну делатност. Нико се не може бавити таквим проучавањем а да не развије умну снагу.

„И не састоји се мисаона вредност проучавања Библије само у истраживању истине и њеном сабирању. Она се састоји и у напору који је потребан да би се схватиле изложене теме. Ум који је заокупљен само свакодневним стварима постаје закржљао и ослаби. Ако никада није подстакнут да разуме велике и далекосежне истине, он после извесног времена губи способност раста. Као заштита од овог пропадања и као подстицај развоју, ништа се не може мерити са проучавањем Божје речи. Као средство интелектуалног васпитања, Библија је делотворнија од било које друге књиге, па и од свих других књига заједно. Величина њених тема, узвишена једноставност њених исказа, лепота њених слика, оживљавају и уздижу мисли као што ништа друго не може. Ниједно друго проучавање не може дати такву мисаону снагу какву даје напор да се схвате задивљујуће истине откривења. Ум који се тако доводи у додир са мислима Бесконачнога не може а да се не прошири и ојача.

„И још је већа сила Библије у развоју духовне природе. Човек, створен за заједницу с Богом, једино у таквој заједници може наћи свој прави живот и развој. Створен да у Богу нађе своју највишу радост, ни у чему другом не може наћи оно што може умирити чежње срца, што може задовољити глад и жеђ душе. Онај ко с искреним и поучљивим духом проучава Божју реч, настојећи да разуме њене истине, биће доведен у додир с њеним Аутором; и, осим по сопственом избору, нема границе могућностима његовог развоја.“

„У својој широкој разноликости стила и тема, Библија има нешто што ће заинтересовати сваки ум и привући свако срце. На њеним страницама налазе се најстарија историја; животопис највернији стварности; начела управљања за вођење државе, за уређење домаћинства — начела којима људска мудрост никада није била равна. Она садржи најдубљу философију, најслађу и најузвишенију поезију, најстраственију и најпотреснију. По вредности неизмерно узвишенији од творевина било ког људског писца јесу библијски списи, чак и када се тако посматрају; али бесконачно ширег домета, бесконачно веће вредности, јесу они када се сагледају у свом односу према великој средишњој мисли. Посматрана у светлости те мисли, свака тема добија нови значај. У најједноставније исказаним истинама садржана су начела која су висока као небо и обухватају вечност.“

„Централна тема Библије, тема око које се групишу све друге у целој књизи, јесте план откупљења, обнова Божјег обличја у људској души. Од првог наговештаја наде у пресуди изреченој у Едему до оног последњег славног обећања у Откривењу: ‘И гледаће лице Његово, и име Његово биће на челима њиховим’ (Откривење 22:4), суштина сваке књиге и сваког одломка Библије јесте откривање ове чудесне теме, — уздизања човека, — силе Божје, ‘која нам даје победу кроз Господа нашега Исуса Христа.’ 1. Коринћанима 15:57.” Вaspитање, 123–125.

U malopre navedenom odlomku ukazuje se da je Biblija, kada se posmatra iz bilo koje književne perspektive, daleko uzvišenija od bilo kog ljudskog ostvarenja. Sestra Vajt je izjavila: „Na njenim stranicama nalaze se najstarija istorija; biografija najvernija životu; načela vladavine za upravljanje državom, za uređivanje domaćinstva — načela kojima ljudska mudrost nikada nije bila ravna. Ona sadrži najdublju filozofiju, najmiliju i najuzvišeniju poeziju, najstrasniju i najdirljiviju“, i da „takvu strukturu nijedan um osim Uma Beskonačnoga ne bi mogao ni zamisliti ni oblikovati.“

Сва призната правила човечанства, којима се утврђују начела што пружају структуру књижевности, Библија превазилази. Начела која се излажу на универзитетима човечанства, а којима се разликује осредња или нижа књижевност од ремек-дела људске књижевности, Библија сва надвисује. Имајући то на уму, вреди признати да је врхунац, велики завршетак пророчког сведочанства целокупне Библије, представљен у последњој Даниловој визији. То је завршни камен пророчког сведочанства, и не постоји врхунац у људској књижевности који би се могао приближити сведочанству једанаестог поглавља Данилове књиге, почев од првог стиха и настављајући се све до четвртог стиха дванаестог поглавља.

У књизи Откривења сусрећу се и завршавају све књиге Библије, а у Откривењу се поново преузимају исте пророчке линије као у књизи пророка Данила; али, у међусобном односу, књига Данила представља прво помињање, а Откривење последње. Све постоји у првом помињању, и све постоји у књизи пророка Данила, а врхунац те књиге јесте виђење дато крај реке Хиддекел. Врхунац догађаја представљених у том виђењу почиње у четрдесетом стиху и траје све док књига не буде запечаћена у четвртном стиху дванаестог поглавља. Ти стихови представљају величанствено финале сваке пророчке истине која је икада била изговорена или записана од светих људи старине, укључујући сестру Вајт.

Оно што води ка том закључку у једанаестом поглављу јесу историје унутар тог поглавља које пружају сведочанства за исправно разумевање последњих шест стихова једанаестог поглавља, где троструки непријатељи — аждаја, звер и лажни пророк — сада воде свет ка завршетку времена људске милости. Сестра Вајт непосредно поистовећује ово унутрашње начело.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је узбуркан духом рата. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима се говори у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Много тога из историје што се одиграло у испуњењу овог пророштва поновиће се. У тридесетом стиху говори се о сили која ће се ‘ожалостити, па ће се вратити и разгневити на свети завет; тако ће поступати; па ће се опет вратити и споразумети се с онима који остављају свети завет. И војске ће стајати на његовој страни, и оскврњиће светињу тврђаве, и укинуће свагдашњу жртву, и поставиће гадост пустошну. И оне који безбожно поступају против завета поквариће ласкама; али ће народ који познаје Бога својега бити крепак и чинити велика дела. И разумни међу народом поучаваће многе; али ће падати од мача и од огња, у ропству и пљачки, много дана. А кад буду падали, помоћи ће им се малом помоћи; али ће им се многи придруживати с лицемерјем. И неки од разумних пашће, да би били искушани, очишћени и убељени, све до времена краја; јер је још за одређено време. И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се и величаће се изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће докле се гнев не наврши; јер ће се извршити оно што је одређено.’ Данило 11:30–36.“

„Призори слични онима описаним у овим речима одиграће се. Видимо доказе да Сотона убрзано задобија власт над умовима људи који немају страха Божјег пред собом. Нека сви читају и разумеју пророчанства ове књиге, јер сада улазимо у време невоље о коме је говорено:“

„И у то ће време устати Михаило, велики кнез који стоји за синове твога народа; и настаће време невоље какве није било откако је народа до тога времена; и у то ће време бити избављен твој народ, сваки који се нађе записан у књизи. И многи од оних који спавају у праху земаљском пробудиће се, једни за живот вечни, а други на срамоту и вечни презир. И разумни ће се сијати као светлост свода небескога; и они који многе приводе правди, као звезде у векове векова. А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка: многи ће претраживати, и знање ће се умножити.“ Данило 12:1–4. Manuscript Releases, број 13, 394.

У овом одломку Сестра Вајт најпре упућује на једанаесто поглавље Данила, а затим утврђује начело „да ће се велики део историје која се одиграла у испуњењу овог пророштва поновити“. Потом непосредно цитира стихове тридесет до тридесет шест и затим додаје изјаву да ће се „призори слични онима описаним у овим речима одиграти“. Након што је указала на стихове тридесет до тридесет шест и рекла да ће се призори слични тим стиховима одиграти, она затим указује на завршетак времена милости, када Михаило устаје у првом стиху дванаестог поглавља. Чинећи то, она издваја тих седам стихова и смешта их у историју која непосредно претходи Михаиловом устајању.

Више пута смо се бавили историјом стихова тридесет до тридесет шест и тиме како су они паралелни са стиховима четрдесет до четрдесет пет једанаесте главе књиге пророка Данила, а сада ћемо почети да разматрамо друге периоде пророчке историје у једанаестој глави који се понављају у тих последњих шест стихова. Међутим, пре него што то учинимо, још једном ћемо изнети кратак сажетак паралеле између стихова тридесет до тридесет шест и стихова четрдесет до четрдесет пет.

Тридесети стих означава прелаз са паганског Рима на папски Рим. Та прелазна историја обрађена је у разноврсним пророчким одломцима који указују на датуме као што су године 330, 508, 533. и 538. Постоје и други пророчки показатељи у прелазу из четвртог царства у пето царство библијског пророштва, али у тридесет првом стиху пагански Рим устаје у прилог папству, како је представљен Хлодвигом 496. године. Паганске силе, у стиху у почетку представљене Хлодвигом, до 508. године извршавају дело уклањања сваког паганског отпора (свакодневне жртве) уздицању папства. Ратовање тих времена доноси разорење граду Риму током те историје, како је представљено „утврђеним светилиштем“, а до 538. године паганске силе постављају папство на престо земље, и оно затим доноси закон о недељи на Сабору у Орлеану.

Стихови тридесет други до тридесет шести указују на убилачко ратовање које је папство тада повело против Божјих верних током хиљаду двеста и шездесет година мрачног средњег века. На крају, у тридесет шестом стиху, папство долази своме крају. У четрдесетом стиху, Реган је склопио тајни савез са антихристом, означавајући тренутак када је отпор протестантизма био уклоњен, као што је представљено годином 508. Реганова преданост финансијских средстава и војне моћи била је прасликована „мишицама“ које су устале у одбрану папства 496. године. Уништење светилишта силе паганског Рима, представљеног градом Римом, прасликава уништење Устава Сједињених Држава при недељном закону који ускоро долази, јер је Устав светилиште силе за Сједињене Државе. При недељном закону папство ће поново бити постављено на престо земље, као што је представљено годином 538.

Тада ће отпочети завршно раздобље убилачког папског прогона подигнутог против Божјих верних, као што се збивало у Мрачном добу од 538. до 1798. године. То ће довести до окончања људског времена милости, када Михаило устане, као што је представљено 1798. годином, када је папство, које је напредовало хиљаду двеста шездесет година, примило гнев смртне ране.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Једном приликом, док сам била у Њујорку, у ноћном виђењу била сам позвана да посматрам зграде како се, спрат за спратом, уздижу према небу. За те зграде се тврдило да су ватроотпорне, и биле су подигнуте ради прослављања њихових власника и градитеља. Све више и више уздизале су се те зграде, и у њима је био употребљен најскупоценији материјал. Они којима су те зграде припадале нису се питали: ‘Како можемо најбоље прославити Бога?’ Господ није био у њиховим мислима.”

„Помислих: ‘О, кад би они који тако улажу своја средства могли да виде свој пут онако како га Бог види! Они гомилају величанствене грађевине, али како је њихово планирање и смишљање безумно у очима Владара васељене. Они не настоје свим силама срца и ума да проуче како би могли да прославе Бога. Изгубили су из вида ово, прву дужност човека.’“

„Док су се ове узвишене грађевине уздизале, њихови власници су се радовали у охолост поносу што имају новца да га употребе за угађање себи и за изазивање зависти својих суседа. Велики део новца који су тако улагали био је стечен изнуђивањем, притискањем сиромашних. Заборавили су да се на небу води рачун о свакој пословној трансакцији; свака неправедна погодба, свако преварно дело, тамо је забележено. Долази време када ће људи у својој превари и дрскости достићи тачку преко које им Господ неће допустити да пређу, и тада ће научити да постоји граница Јеховином дуготрпљењу.“

„Призор који је затим прошао преда мношвом био је пожарна узбуна. Људи су посматрали високе и наводно ватроотпорне зграде и говорили: ‘Оне су потпуно безбедне.’ Али те зграде су биле прогутане као да су начињене од смоле. Ватрогасне справе нису могле ништа учинити да зауставе разарање. Ватрогасци нису били у стању да рукују справама.“

„Наложено ми је да кажем да, када дође време Господње, ако не буде настала никаква промена у срцима поноситих, славољубивих људских бића, људи ће увидети да ће рука која је била силна да спасава бити силна и да погубљује. Никаква земаљска сила не може задржати руку Божју. Никакав материјал не може се употребити при подизању зграда који би их сачувао од уништења када дође време које је Бог одредио да пошаље одмазду на људе због њиховог непоштовања Његовог закона и због њихове себичне славољубивости.“

„Нема много оних, чак ни међу просветним радницима и државницима, који схватају узроке што леже у основи садашњег стања друштва. Они који држе узде власти нису у стању да реше проблем моралне покварености, сиромаштва, беде и све већег криминала. Узалуд се труде да пословање поставе на сигурнији темељ. Кад би људи посвећивали већу пажњу учењу Божје речи, нашли би решење за проблеме који их збуњују.“

„Sveto pismo opisuje stanje sveta neposredno pre Hristovog drugog dolaska. O ljudima koji pljačkom i iznudom gomilaju veliko bogatstvo napisano je: ‘Nagrnuste sebi blago za poslednje dane. Evo više plata poslenika koji su poželi vaša polja, a koju ste vi prevarom zadržali; i vapaji žetelaca dođoše do ušiju Gospoda Savaota. Živeste raskošno na zemlji i naslađivaste se;

uхранiste srca svoja kao za dan klanja. Osudiste, ubiste pravednika; i ne protivili vam se.' Jakov 5:3–6.“

„Али ко чита упозорења која дају знаци времена што се брзо испуњавају? Какав утисак она остављају на људе овога света? Каква се промена види у њиховом ставу? Ништа већа него што се видела у ставу становника нојевског света. Закупљени световним пословима и уживањима, предпотопни људи „не опазише док не дође потоп, и однесе све.“ Матеј 24:39. Имали су упозорења послата с неба, али су одбили да слушају. И данас свет, потпуно равнодушан према Божјем гласу упозорења, хита у вечну пропаст.“

„Свет је узбуркан духом рата. Пророштво из једанаестог поглавља Данила скоро је достигло своје потпуно испуњење. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима се говори у пророштвима.“ Testimonies, том 9, 12–14.